

JAN BAŽANT
Faustovy děti

Pistorius & Olšanská
Příbram 2008

Tato kniha vychází s laskavým přispěním
Ministerstva kultury České republiky

© Jan Bažant, 2008

ISBN 978-80-87053-26-3

[1]

Ráno se rozespalá Markéta doploužila do kuchyně, kde zastihla matku hledící strnule do otevřené lednice. Nebylo v ní nic kromě žárovky, která nasvítila matčiny propadlé tváře rámované rozčuchanými vlasy, takže byla k nepoznání. Nějaká cizí, zlá žena. Vzápětí však žárovka milosrdně blikla a zhasla, takže před ní stála opět její máma.

Dcera zívla: „Co budu snídat?“

Matka se očima opuchlýma od nevyspání rozmrzele rozhlédla po otlučené kuchyňce a popadla misku se švestkami. Vedle ještě ležel papírový pytlík, v němž jí je včera vnutil hovorný stařík, s nímž potom popíjela vodku. Nasypala švestky zpátky do papírového pytlíku a nechtěně k nim přidala i popel ze své první ranní cigarety.

„Tak plav, ať nepřijdeš pozdě,“ chtěla se usmát na dceru, ale ztuhlý obličej ji odmítl poslouchat. Pokusila se ji tedy alespoň přátelsky plácnout po zádech, ale ani to se moc nepovedlo. Dcera ucukla a výhrůžně se podívala na matku, ta si z toho však nic nedělala: „Co na mě tak koukáš? Lednice je prázdná.“ Starostlivě svráстила čelo: „Musíme ji taky jednou odmrazit.“ Dcera se zatvářila pochybovačně, ale matka ukázala na pomačkaný pytlík v jejích rukou: „Pro jednu si dáš místo snídaně ovoce. Jestli chceš být štíhlá, máš jíst ovoce dopoledne, odpoledne už jenom zeleninu.“ Markéta se podívala znechuceně do pytlíku, ale dřív než mohla něco říci, matka se rozkašlala tak, že se musela jednou rukou opřít o stůl, cigaretu však neodložila. Když se uklidnila, labužnický potáhla a roztržitě se podívala na dceru.

„Dej si pozor, abys zase...,“ prohlásila matka, ale v půli věty zmlkla, protože v kuchyni osaměla.

Od chvíle, kdy Markéta ráno vstala z postele, nehodlala nic řešit, ale naopak se chtěla ze všeho radovat. Došlo jí to až na ulici, kde si ihned všimla, že se za ní lidé závistivě otáčejí, protože nechápou, čemu se směje. Nesmála se ničemu konkrétnímu, ostatně tady není vůbec nic k smíchu, jenom jí připadá zábavné, jak je všechno na svém místě, všechno voní a jiskří, jako by to bylo ze zlata.

Jako by procházela chrámem zalitým sluncem, který je tady jenom pro ni, protože je v něm již všechno připraveno k tomu, aby došla k oltáři, slavnostně na něj švestky vysypala a pečlivě vyhlazený pytlík položila vedle nich. Za velebného burácení varhan sní jednu švestku po druhé a svět bude zachráněn. Nastane napjaté ticho a Markéta ukáže slavnostně vystrojeným lidem sedícím v chrámových lavicích, že je pytlík prázdný, což vyvolá neutuchající potlesk. Markéta zdvihne ruku, aby se nadšené publikum uklidnilo a teprve za hrobového ticha papírový pytlík nafoukne, pečlivě sevře levou pěst, aby pořádně práskl, až do něj pravou rukou uhodí. V okamžiku, kdy se pod chrámovou klenbou rozlehne mohutná rána, lidé vstanou a zabouří nadšenými výkřiky radosti. Tehdy bude spasen celý vesmír.

Když Markéta stoupala po schodech vedoucích z Kamy na Karlův most, zahlédla Filipovu hlavu. Nenápadně se vykláněl přes zábradlí, ale jeho dlouhé vlasy zavlály ve větru, takže si ho všimla. Jakmile ji uviděl, ihned zmizel. Až vyjde na most, určitě bude nahore stát na druhé straně! Bude se dívat do vody, jako by ho ze všeho na celém světě nezajímalo nic jiného než špinavá řeka pod mostem. To se ale dalo čekat, že ji tady bude vyhlížet! Na konci schodů musela Markéta počkat, až se kolem převalí stádo ranních turistů, které spěchalo z Malé Strany k soše svatého Jana Nepomuckého. Jakmile vkročila na most, ozvalo se z druhé strany: „Čauky, Markéto.“

Markéta na to byla připravená, a tak dělala, že Filipa neslyší; okamžitě vyrazila směrem ke Starému Městu tak rychle, že jej brzy setrásla. Věděla, že ji dohoní, ale chtěla, aby k tomu došlo až před školou. Ať všichni vidí, jak za ní už od začátku nového školního roku běhá postrach celé školy, které-

ho se všichni bojí. Ani učitelé si k němu nic nedovolí, protože vědí, že by to mohlo špatně skončit, samozřejmě pro ně. Filipovi se nic nemůže stát, směje se všem do očí, protože je ještě nezletilý, a tak ho nezavrou, ani kdyby zabil celý profesorský sbor. Markétu z toho mrazí v zádech.

Po několika krocích se musela zastavit, aby chytila nějakého zběsile prchajícího psa. Psa by klidně nechala utéct, možná by mu i pomohla, aby utekl. Patřil však rozpačitému mladíkovi, který se na ni přesto usmíval, jako by se znali od mala. Dal se s ní do řeči, tedy vlastně se s ní chtěl dát do řeči, ale když Markéta v dálce uviděla blížícího se Filipa, rozhodla se, že změní plán. Filipa nechá přejít a potom se k tomu mladíkovi se psem jakoby náhodou vrátí. Zahnula prudce za hlouček turistů, který se mezitím přemístil ke skupině jazzmanů, rychle se vyhoupla na kamenné zábradlí a přitiskla se k jedné z kamenných soch, které již zčernaly, takže vypadaly jako vytesané z uhlí. Ujistila se, že Filip přešel, a potom se pohodlně rozvalila.

Ten mladík jí neuteče, určitě jde s tím psem na Kampu, kde ho nechá pobíhat po trávě. Pejskaři člověku nikam neutečou, není kam spěchat. Naopak to takhle bude lepší, sejdou se zase jakoby náhodou. Dívala se na řeku, nad níž se ještě tu a tam převalovaly cáry ranní mlhy, které rychle likvidovaly sluneční paprsky, jež stále ještě neztratily nic ze svojí letní ostrosti.

Na dohled byl další most, za nímž viděla kousek dalšího a tak to asi pokračovalo až do nekonečna. Po proudu se právě blížila nákladní loď naložená mramorovým šterkem, který v ranním slunci jiskřil, jako by to byly diamanty. Všechno bylo dnes poseté drahokamy. Na zádi byla kormidelna a za ní plechový domek s verandou. Na ní právě dosnídali dva chlapci, z nichž ten větší mohl být tak starý jako Markéta. Jejich matka sklízela ze stolu a smála se něčemu, co na ni zavolal otec od kormidelního kola. Chlapci spokojeně ukusovali z čerstvých rohlíčků, a Markéta na ně proto vyplázla jazyk, ale protože byla daleko, nevšimli si toho. Rychle rozlomila poslední švestku a počkala si, aby trefila plechovou střechu kormidelny. Mohla by na ni pořádně zabubnovat.

Hvízdla na prsty, a když se na ni starší chlapec podíval, okázale se napřáhla a mrštila pecku dolů. Pecka však proletěla těsně vedle střechy, nešťastnou shodou okolností na opálenou pleš kormidelníka, který se právě vyklonil z okna svojí kabiny, aby se podíval, kdo to hvízdá. Hlava zmizela v kormidelně a vzápětí se ozvala kovová rána a zpod klenby se vyvalilo hluboké sténání. Loď dřela bokem o mostní pilíř. Markéta seskočila ze zídky a prodrala se na druhou stranu mostu. Když se dívka naklonila dolů, loď byla již téměř celá venku. Kapitánovi se podařilo srovnat její kurs, jenom příd' nyní nesměřovala přímo po proudu, ale trochu šikmo, směrem k levému břehu. Zád' se však náhle začala nebezpečně přibližovat k pravému mostnímu pilíři a v okamžiku, kdy se již zdálo, že ho šťastně mine, ozvalo se ohlušující *dnnnnnn*.

Loď narazila na pilíř tak prudce, že otřes uvolnil kus kamene, který dopadl na plechovou palubu těsně vedle dětí. Větší z chlapců vstal, úlomek zdvihl, a když zahlédl Markétu naklánějící se přes zábradlí mostu, zahrozil jí a vztekle po ní kámen hodil. Stoupal rychle až nad hlavy kamenných světců lemujících most z obou stran a teprve potom začal klesat. Uslyšela ránu, jak úlomek kamene narazil na dlažbu u jejích nohou, ale když se tam chtěla podívat, musela uhnout, protože do ní málem vrazil nějaký vysoký stařec.

Přímo před ní se náhle vynořila hlava obalená nahoře bílými kudrlinkami, jako kdyby právě nasněžilo. Pod mohutným nosem měla knírek tak tenký, že ho málem nebylo vidět. Hlava se omluvně usmála: „Promiňte, slečno.“

„To je v pořádku,“ řekla Markéta a podívala se na zem, kde se právě zalesklo něco nanejvýš podivného. Bleskurychle to přikryla botou a podívala se po nemotorném staříkovi, ale ten se od ní už vratkým krokem vzdaloval. Na to, jak byl vysoký, vykračoval si to kupodivu drobnými krůčky, skoro jako kdyby měl svázané nohy.

Markéta si dřepala, aby se podívala, co to vlastně na Karlově mostě našla. Vypadalo to jako krabička, ve kterých se prodává mýdlo, ale s dokonale hladkými stěnami a ostrými hranami. Zprvu se to stříbřitě lesklo, ale vzápětí plochy ztmavly

a zmatněly, celé se to neznatelně chvělo, ale možná, že se jí to jenom zdálo, protože hranol neustále měnil zbarvení. Ačkoliv se na něj Markéta dívala delší dobu, nebyla schopná říci, co vlastně vidí, jako by byl skleněný a uvnitř zuřilo tornádo a blýskalo se tam o sto šest. Markéta na tu podivnou věc okouzleně zírala. Od chvíle, kdy dnes ráno vstala, si hrozně přála, aby se stalo právě něco takového. Nějaká úžasná věc, které by ani za mák nerozuměla, a mohla by na ni proto koukat s otevřenou pusou jako malá holka.

[2]

„Turka, prosím,“ řekl velice starý a velice malý holohlavý pán v černém obleku. Jeho vrásčitá tvář vypadala, jako kdyby ji někdo jen tak nedbale spíchnul. Odložil nápojový lístek a pečlivě ukládal brýle se silnými skly do papírového pouzdra, na němž hnědý lak již dávno nahradila letitá špína.

Servírka významně pozdvihla nápojový lístek a potom jej opět nechala dopadnout na kavárenský stůl: „Turka neděláme.“

„Ale proč, že jsem tak...“ usmíval se zdvořile stařec.

„Je mi líto, pane,“ přerušila ho servírka a přisunula k hostu tlustý svazek, „vyberte si z nápojového lístku. Máme padesát druhů kávy, nechcete vídeňskou kávu?“

Stařík zavrtěl hlavou: „Turka, prosím. To je jednoduché,“ vyzábblou ručkou otočil ve vzduchu neexistující lžičkou, „prostě nasypete kávu do sklenice a potom to přelijete...“

„O to tady přece nejde, pane,“ přerušila ho opět servírka, „neprošlo by nám to pokladnou. Nemá to v programu.“

„Dáme si oba espresso lungo,“ ozvalo se za nimi a vysoká servírka musela vzhlednout vzhůru, protože příchozí byl vyčouhlý šlachovitý stařec. Byl to ten, který před chvílí vrazil na Karlově mostě do Markéty.

„A k tomu dvě vody bez bublinek,“ dodal příchozí žoviálně a zářivě se na slečnu usmál podezřele bělostnými zuby, „ale nesmí být z lednice.“

„Lituji,“ řekla servírka chladně, „všechny vody máme v lednici.“

„Všechny?“ ptal se muž. Sedl si a zdvihl ruku na pozdrav k sedícímu mužičkovi, který se předklonil a horlivě pokýval hlavou.

„Musíme je tam mít, na to jsou předpisy.“

„A nemohli bychom dostat dvě sklenice vody z vodovodu?“ špitl malý stařík.

Servírka pokrčila rameny: „Bude to všechno?“

„Ano, slečno, všechno,“ řekl vysoký stařec, „ale tu vodu z vodovodu, prosím pěkně, studenou. Nechte ji odtéct.“

Servírka se otočila a byla pryč.

„Tak co,“ předklonil se dychtivě mužík, „povídej, Celíčku.“

Dívky, které místo do školních lavic zasedly k vedlejšímu stolků, se k nebetyčnému Celíčkovu otočily, zdvihly obočí a potom jako na povel skryly obličej v dlaních. Neměly totiž ani tušení o tom, že se muž sice narodil jako Marcel Květ, ale v dětství se mu neřeklo jinak než Marcelíček nebo Celíček. To druhé jméno mu už v rodině zůstalo, z čehož je jasné, že se oba muži důvěrně znali.

„Jako na drátkách, Vašíku, šlo to jako na drátkách,“ zammul si kostnaté ruce Celíček.

„Dals jí to, dal?“

„Něco ještě lepšího, podstrčil jsem jí to pod nohy.“

„A zvedla to, zvedla?“ řekl Vašík, ale úsměv mu rychle mizel z tváře.

„No jistě, určitě to zvedla.“ Muž se rozchechtal: „Netušila vůbec, jak k tomu přišla. Myslela si, že to spadlo z nebe.“

„Ale viděl jsi, jak to zvedla?“

„Určitě to zvedla.“

„Takže jsi to neviděl,“ řekl mužík a odtáhl se od svého druhá a začal nervózně bubnovat prsty na desku stolu. Náhle sebou trhl: „Takže ona vůbec neví, co to je!“ Zase se předklonil a vyděšeně vyvalil oči: „Vždyť ona neví, co to je!“

Vysoký muž se podrbal v šedivých kudrnách a rozhlédl se: „Tak kde jsou s tou kávou?“

„Celíčku, proboha,“ vyděsil se mužík, „víš, co se všech-

no může stát, když neví, co to je? Na něčem jsme se přece domluvili.“

„Ale tohle byla báječná příležitost, Vašíku! Do mostního pilíře narazila nákladní loď, odštípala kus kamene z Karlova mostu, který spadl na loď. Nějaký kluk ten kámen vzal a hodil to po ní. Takže si mohla myslet, že to bylo stovky let...“

„Celíčku,“ skočil mu do řeči mužík, „vždyť to je úplně jedno, co si o tom myslela. Na tom vůbec nezáleží.“

„Tak na čem záleží?“

„Na tom, na čem jsme se dohodli.“

Mužík se v křesílku opřel, položil si ruce přes prsa a zakašlal se. Servírka přinesla dva tácky s kávou a sklenicí vody, ale on zůstal nehybně sedět. Najednou vybuchl: „Měl jsi jí říci, jak s tím má zacházet.“

„Ale takhle to bylo lepší, takhle je to krásný příběh. Spadlo to z nebe, Vašíku!“ Vysoký muž se zasní a potom se usmál a oči se mu rozzářily: „A to jsem ti ještě neřekl všechno! Na začátku byla švestková pecka, kterou ta dívka hodila do vody. Bude to krásný příběh. Příběh o švestkové pece.“

„Na tom ale čerta starého záleží, jestli to bude krásný příběh,“ zabručel Vašík a potom ke svému příteli prudce zdvihl hlavu, „vždyť on to neviděl! Určitě to neviděl.“ Rozhodně se natáhl pro sklenici s vodou, důkladně se napil a svěsil truchlivě hlavu. Po chvíli vyčítavě vzhlédl: „Měl jsi jí to přece dát a říci jí, aby se podívala proti světlu. Tak jsme se domluvili, ten záblesk ho měl přivolat. Jedině ten záblesk ho mohl přivolat. Ale teď to leží na zemi, někdo to třeba odkopnul. Možná už je to v kanále. Určitě je to v kanále. Já to věděl, už v noci jsem měl takovou zlou předtuchu, Celíčku. Tu tíži na prsou mám vždycky, když...“

„Ty tvoje předtuchy,“ odfrkl si Celíček.

„Co když to neviděl? Co když si pro to nepřijde?“

„Přijde, uvidíš.“

„Ale jak se to dozvíme?“ Mužík vyskočil: „Neměli bychom se tam podívat? Když jsi to všechno tak... zpackal.“

Celíček strnul a potom řekl ledovým hlasem: „Klidně si zase sedni. Za chvíli ti sám zavolá.“

Mužik nechápavě vzhlédl: „No a co, když zavolá?“

Vysoký muž se ke svému druhovi sklonil: „Když zavolá, tak to znamená, že to už má a bude chtít další. Tak to přece funguje. Máš jeden a hned chceš mít další. Jakmile bude mít ten, který jsem hodil před Markétu, určitě na tebe uhodí. Zařídil jsem to přece tak, aby věděl, že jestli je nejen v Praze, ale na celém světě někdo, kdo má další, tak jsi to ty. Tobě určitě zavolá jako prvnímu a zavolá ti ihned, jakmile to bude mít. Tak nejanči a podívej se raději, jestli máš telefon. Nezapomněl sis jej zase doma?“

Mužik začal třesoucíma se rukama polekaně šátrat po kapsách.

Celíček ho chvíli s vážným výrazem v tváři pozoroval a potom se ušklíbl: „Položil sis telefon na stůl. Máš ho přímo před sebou.“

Vašík po telefonu ležícím na stolku chňapnul, potom jej zas položil, vyndal si brýle z pouzdra a pozorně studoval display černého mobilního telefonu značky Siemens.

Celíček se opět naklonil přes stůl a zlomyslně zašeptal: „Vzal sis to vůbec s sebou?“

Vašík sebou trhnul a začal opět zmateně prohledávat svůj černý oblek; když došel k levé náprsní kapse, ulehčeně se usmál. Vzápětí mu však úsměv zmrzl na rtech. Černý Siemens na stolku se rozsvítil a kavárnou se rozlehla břeškná melodie z Bizetovy Carmen.

Toreadore smělý, pozor si dej.

[3]

Markéta váhavě vztáhla ruku, aby sáhla na neuvěřitelný hranol, který spadl z nebe přímo k jejím nohám. Na Karlově mostě, kudy denně chodila! Dříve než se však té podivné věci dotkla, ozval se těsně za ní příjemný bas: „Dovolíte, slečno?“

Bylo to tak nečekané, že zkoprnělá dívka vydechla: „Jistě,“ jak byla vyceповaná z domova, ze školky a potom ze školy, ale nic takového samozřejmě říci nechtěla. Vzápětí se pro-

to zamračila a bleskurychle se vztyčila, aby svůj souhlas odvolala. Když se však obrátila, uviděla jenom záda muže v bílém obleku. Nebyl to ten, který do ní prve vrazil, měl sice také kudrnaté vlasy, ale tyto byly černé jako uhel. Udiveně se za ním podívala, a když znovu sklonila hlavu, zjistila, že prchá s kouzelným hranolem. S jejím hranolem. Zůstal po něm jenom otisk v hromádce písku. Byl sice nezřetelný, ale byl to přece jen důkaz, že se jí to nezdálo, že tam opravdu ten podivuhodný hranol ležel. A ten člověk jej ukradl. Markéta za ním okamžitě vyrazila. Ten chlapík měl smůlu, že byl o hlavu větší než všichni ostatní, takže jeho kudrnatou hlavu neztrácela z dohledu. Bylo to ale zvláštní, protože když ho uviděla poprvé, byl stejně vysoký jako ona, nebo se jí to alespoň zdálo.

„Chyťte ho!“ volala Markéta už asi potřetí, „okradl mě! Ten kudrnatý v bílém obleku, ten s tou červenou kravatou! Ten s tou bradkou je zloděj, chyťte ho!“ Lidem, kteří se k ní obraceli, ukazovala zloděje, který byl před ní jenom pár kroků, ale jen se na ni nechápavě dívali. „Ten v tom bílém obleku! Je to zloděj, copak ho nevidíte?“ Lidé jenom stáli a kroutili hlavami, jako kdyby ho opravdu neviděli.

Když zloděj v bělostném obleku doběhl na konec mostu, zahrnul doleva a na příští křižovatce zmizel ve vchodu do hotelu. Tak tady ten darebák bydlí! Markéta měla smůlu, protože se do otáčivých dveří právě hrnula skupina hotelových hostů, takže jí zmizel z dohledu. Když se konečně proboujela dovnitř, zklamaně se rozhlížela po rozlehlé hale, ale náhle se znovu rozběhla. Zahlédla totiž, že se zdržel u recepčního pultu. Než však k pultu dorazila, byl už u schodů, které bral po dvou. Markéta utíkala za ním, takže viděla, jak mizí ve dveřích na konci chodby.

Vzápětí z nich vyšel nějaký muž a spěchal k výtahům. Viděla ho jenom zezadu, ale bylo jasné, že to nebyl ten, koho hledala, ledaže by se v okamžení převlékl do černého kabátu, zhubl, narovnal si vlasy a zmenšil se o hlavu. Rozběhla se v naději, že stihne vběhnout do otevřených dveří, ale než doběhla na místo, byly zavřené a chodba byla prázdná.

Přiložila ucho na dveře, ale uvnitř bylo naprosté ticho. Teď už nikam nespěchala, a tak se opřela o protější zeď, aby se vydýchala. Po chvíli se od zdi líně odlepila a zaklepała na dveře, nejdřív zdvořile, ale potom do mahagonového dřeva bouchala a kopala tak hlasitě, že to muselo být slyšet po celém hotelu. Dveře však zůstaly zavřené. Jediný efekt byl ten, že se na konci chodby objevil muž v červené hotelové uniformě a rychle se blížil k Markétě s výrazem, který nevěštil nic dobrého. Dívka přemýšlela, co mu řekne, ale nic ji nenapadlo, ani když se octl těsně vedle ní a pevně ji uchopil za ruku.

„Pojď dál, Markéto,“ ozval se za ní hlas, který znala z mostu.

Stála na místě jako solný sloup. Jak to, že zná její jméno? Stisk ruky hotelového zřízence okamžitě povolil, a než se stačila otočit po hlase, byla uvnitř a dveře se za ní samy zavřely. Když Markéta vzhledla, stál před ní muž, kterého hledala, teď však litovala, že se za ním vypravila. Varovné bylo už to, že znal její jméno, ale to nebylo vůbec nic proti jeho obličejí.

Pravé oko měl černé, levé zelené, navíc měl nápadně nesouměrně posazené obočí, vypadal, jako by ho namalovalo nějaké dítě. Ty absurdní rysy však nebyly ani trochu k smíchu, protože bylo jasné, že takhle vypadají odpradávná, snad už od počátku věků. Všechno to bylo ohlazené a jaksi obnošené, a právě z toho šla hrůza, protože bylo jasné, že to je skutečné. Tohle setkání nemůže dopadnout dobře, protože bytost, která před ní stála, není člověk. Bylo to, jako by vedle ní vůbec nikdo nestál, jako by to byl nějaký hologram.

Hostitel se pohrdavě zašklebil: „Jakýpak hologram, prosím tě? Dej s tím pokoj. Přátelé mi říkají prostě Mefistofeles.“

Markéta couvala, až narazila na dveře. Hologram se k ní otočil zády, neslyšně přešel do protějšího rohu a zdvihl sluchátko starožitného telefonu. Ani na chvíli se na ni nepřestal dívat a poslepu vytočil číslo. Tiše s někým pohovořil, ale i když napínala uši, nerozuměla ani jedinému slovu.

Takže je to ďábel, došlo jí konečně, a podlomila se jí kolena.

„Přijde za dvacet minut,“ prohlásil Mefistofeles tiše, když položil sluchátko, „takže máme chvíli čas, abychom se trochu poznali.“

Markéta zůstala stát přilepená na dveře, přestože ji teatrálním gestem vybídl, aby šla dál.

„To tě ani nezajímá, kdo přijde?“ zeptal se.

Markéta zavrtěla hlavou, ale on se jenom zlomyslně usmál: „Ty si myslíš, že to už nemůže být horší, ale to se zatraceně mylíš. Vždycky to může být horší. Ale také nemusí, právě v tuto chvíli všechno záleží jenom na tobě.“

Markéta nahmatala za sebou kliku a energicky ji stiskla, nic se však nestalo. Zběsile s ní ještě jednou zalomcovala, ale jenom se potvrdilo, že dveře jsou zamčené. Věděla, že na druhé straně pokoje je okno. Je to přece jenom první patro, za pokus by to stálo. Ale nesmí se tím směrem podívat, aby si to nedomyslel.

„Proč bys vyskakovala z okna?“ zasmál se Mefistofeles. „Ještě si zlámeš nohy. Můžeš přece kdykoliv odejít dveřmi, ale nejdřív si musíš vyslechnout moji nabídku. Za chvíli přijde návštěva. Kdo to bude ani proč sem přijde, to tě opravdu nemusí zajímat. Nač si zatěžovat svědomí? Já se od pradávna řídím zásadou vrcholového managementu – moji spolupracovníci nesmějí vědět víc, než je třeba, ale to, co mají vědět, musejí znát do posledního puntíku, tam i nazpátek. Zkrátka, já po tobě chci jenom to, abys tady zůstala na začátku, než se pustíme do našeho... no řekněme obchodního jednání. Jakmile si vyměníme několik zdvořilostních frází, dám ti znamení a ty se mě zeptáš, jestli můžeš jít. Já ti to dovolím, pohladím tě po vlasech a políbím na čelo. To je všechno, co od tebe chci. Pět minut tvého času. Jako odměnu ti nabízím, že ti splním jakékoli přání. Co ty na to?“

Markéta zavrtěla hlavou, ale to cizince ani v nejmenším nevyvedlo z míry: „Já vím, co chceš říci. Myslíš si, co z toho ďábel může mít, že tady na chvíli zůstanu? Tak já ti to povím. Naliji ti čistého vína, jak se u vás říká. Už delší čas chystám jistou obchodní transakci, a protože mi na ní záleží, velice rád bych zapůsobil důvěryhodným dojmem. Ty jsi přišla jako na zavanou. Hned jsem si řekl, když u té schůzky bude krásná dívka s nevinnými očima, udělám dobrý dojem. A tobě to dneska zatraceně sluší. Sakra, být tak trochu mladší...“ Cizinec

vystřčil špičatý jazyk z úst a olízl se, až to nechutně mlasklo. Než se Markéta stačila pohoršit, udělal několik kroků stranou, takže se ukázalo, že za ním je velké zrcadlo. Předtím si toho nevšimla, nebo tam žádné zrcadlo nebylo, ale na tom celkem nezáleželo, protože jí to opravdu slušelo tak, až jí to vyrazilo dech. To je teda něco, vydechla. Pane jo!

Měla na sobě stále svoje oblíbené maskovací kalhoty a seprané vínové triko, byla ještě z léta opálená, takže nad vším zářily její vyšisované tizianově hnědé vlasy, které vždycky na podzim vypadaly jako zlaté. O to ale ani tak nešlo, důležité bylo, že zrcadlo, v němž se viděla větší než ve skutečnosti, všechno perfektně doladilo. Jako by to vůbec nebyl mechanický obraz toho, co je před ním, ale obraz, se kterým si filmoví kouzelníci několik dní hráli na počítačích, aby každý barevný valér, každý stín, každá linka přesně seděly. Všechno bylo dokonale věrné, ale současně neuvěřitelně krásné. Nenápadně se trochu otočila bokem, celkem zbytečně si stáhla tričko, protože přes léto spíš ještě zhubla, ale jenom v pase, nahoře spíš naopak. Když přimhouřila oči, aby lépe uviděla svůj obličej, obraz v zrcadle začal najíždět na detailní záběr, jako by to bylo filmové plátno. Markéta se neudržela a nadšeně vydechla, když uviděla zvětšeninu svojí tváře.

Pokoj náhle potemněl, obraz v zrcadle vybledl a Markéta překvapeně vzhledla k ďáblovi. Ten lhostejně pokrčil rameny: „No tak, jak ses rozhodla?“

Markéta místo odpovědi potřetí zalomcovala klikou.

„Jak chceš,“ ozval se mírně, takže k němu překvapeně vzhledla, „nejsi první ani poslední, kdo nechce nic mít s ďáblem. Charakter. To dovedu ocenit! Není důvod, abychom se rozešli ve zlém. Nic ti na rozloučenou nedám, protože vím, že bys ode mne stejně nic nepřijala, ale jestli chceš, ukážu ti svoji sbírku.“

V Markétě doznívaly obrazy vlastní tváře, kterou před chvílí obdivovala, ale současně v ní jako suchá sláma vzplála zvědavost. Ďábel něco sbírá? Z hlavy se jí vykouřilo všechno, co se až do téhle chvíle stalo. Úplně zapomněla i na to, že držela kliku stále stlačenou dolů, takže když dveře za jejími zády ná-

hle povolily, opět je rychle zavřela. Mohla vyběhnout ven, ale neudělala to. Co tak může sbírat? Určitě ne známky. Nedovedla si ho představit s lupou, jak pečlivě řadí známky do alba. To je přece hloupost, že by ďábel sbíral známky, ale co tedy může sbírat? Lidské hlavy? Ale proč by to dělal? Může mít lidských hlav, kolik chce, o tenhle artikl určitě není v pekle nouze. Sbírat se musí něco vzácného. Co ale může být pro pekelníka vzácné?

„Nechci na tebe naléhat, Markéto,“ předl ďábel „ale návštěva tady může být každou chvíli, takže vlastně už nemám moc času. Musím se ještě převléci, ale jestli opravdu chceš...“

Dívka jako ve snách vešla do vedlejšího pokoje, což byla pánská ložnice, ale ohromná oválná postel se v ní zcela ztrácela. V místnosti byl rotoped a několik posilovacích strojů, takže vypadala spíš jako fitness centrum. Ďábel nablýskanými stroji prokličkoval a vedl dívku do rohu, kde byla kožená pohovka s nízkým oválným stolem se skleněnou deskou. Vedle pohovky byla nízká skříňka s lebkou, ďábel ji vzal do ruky, ale ještě než se Markéta začala bát, opatrně lebku postavil na kraj skříňky a sňal ze stěny olejomalbu zobrazující hon na divočáka, která původně visela nad lebkou.

„Podrž to,“ poručil, a když sklonila hlavu k těžkému obrazu a opatrně usazovala divočáka na pohovku, pekelník bleskurychle namačkal na číselníku kód. Sejf se otevřel a ďábel z něj opatrně vyňal servírovací tác, na kterém byla dřevěná krabice vykládaná slonovinou. Otevřel ji a překlopil ji opatrně na stůl. Ukázalo se, že byla udělána na míru, právě pro sedm přesně takových hranolů, jaký jí na mostě spadl k nohám.

„Vidíš,“ obrátil se k dívce a oči mu v temném koutě žhnuly jako dva uhlíky, „potřebuji novou krabici. S tím, který jsem díky tobě získal dneska, už jich mám osm.“

„Co to je?“ zeptala se Markéta zvědavě, „můžu se na to podívat?“

Hranoly se třpytivě leskly, ale z určitého úhlu byly průhledné, jako by byly ze skla, to už věděla. To, co bylo uvnitř, bylo ještě úžasnější než jejich dokonalý tvar. Neustále se v nich něco měnilo, přelézalo se to sem a tam, až oči přecházely. Ihned po-

chopila, že to není vůbec náhodné, uvnitř něco gradovalo a něco jiného se naopak tišilo, pulsovalo to rytmicky jako hudba, kterou nelze slyšet. Nemohly však být ze skla, protože jakmile pohnula hlavou, jejich povrch opět zneprůhledněl a vypadal jako zlato. Z jiného úhlu však hranoly vypadaly antracitově černé a z jiného zase kobaltově modré. V pekelníkovy rukou se objevil hranol, který dívka ukradl, ale nepodal jí ho. Chvilí se rozhlížel okolo a potom se natáhl pro jeden polštářek z pohovky a položil jej na dívčiny napřažené dlaně.

„Hrany jsou ostré jako břitva,“ varoval dívku s vážnou tváří, „ale to není nic proti tomu, jak se ti zaříznou do duše.“

Markéta se na ně okouzleně dívala, a aniž si to uvědomila, tvář se jí roztáhla do blaženého úsměvu. Úplně zapoměla, kde je, takže sebou trhla, když pekelník promluvil: „Nesmíš se těch hran ani dotknout.“

Překvapeně k němu vzhlédla a teprve tehdy si uvědomila, že jí tu věc podává. Byla lehoučká jako pírkó, vlastně vůbec nic nevážila, takže ji málem upustila, protože něco takového nečekala. Nebyla připravená na něco, co vlastně vůbec nic nevážilo, a její napjaté paže samy vyskočily nahoru. Dábel to však čekal a sevřel její ruce s hranolem do svých snědých prstů s pěstěnými dlouhými nehty.

„Neboj se,“ uklidňoval ji a hranol od ní opět převzal, „to se nedá rozbít, na světě není nic, čím bys je mohla poškodit. Podívej,“ ukázal na jeden ze svých ohromných prstenů, „to je diamant, nejtvrďší nerost.“

Sundal si prsten, lehce přešel drahokamem po hraně toho podivného hranolu a potom šperk podal dívce - i pouhým okem bylo vidět, že se v bílém kameni zatřpytila hluboká rýha. „Tahle věc pronikne vším, nic jí neodolá. Nikdo jí neodolá. Chápeš už, proč ji musím mít?“

Markéta roztržitě kývla, protože ji nezajímalo nic z toho, co říkal. Fascinovaně zírala na hranoly, jako by tam pekelník nebyl, jako by na celém světě byla jen ona a ty úžasné věci. Nestáčílo jí se na ně jenom dívat, chtěla u nich být co nejbližší, chtěla je sevřít v ruce, splynout s nimi. Pekelník jí to však nedovolil, klekl si na zem a láskyplně vyňal ze skříňky hranoly,

kteřé držely při sobě, jako kdyby byly slepené. Položil je na ták a pokoušel se k nim přiložit nový hranol, což nebylo lehké, protože plochy se navzájem odpuzovaly. Trpělivě zkušel všechny možnosti, pracoval beze spěchu, ale také bez jediného zastavení, se špičatým jazykem vystrčeným z úst.

„Na tuto chvíli do smrti nezapomeneš,“ řekl pekelník a podíval se významně na Markétu. Jakmile přiložil k řadě hranolů nový přírůstek správnou plochou, všechny se lehce zachvěly. Současne s tím, jak se nový hranol spojil se svým sousedem, uprostřed se objevila mezeřa. Přesně pro jeden hranol. Obě řady po čtyřech hranolech však chybějící hranol nějakým neznámým způsobem spojil. Tak pevně, že když pekelník řadu hranolů na jednom konci pozdvihl, vznesla se i druhá čtveřice.

„Vidíš,“ ukázal na mezeřu uprostřed, „devátý chybí. Co mi dalo práce a shánění, než jsem získal svých sedm hranolů! Zbývající dva přitom byly celou tu dobu tady, v Praze!“ Mefistofeles se chrčivě rozesmál, jako když automatická pračka odpouští vodu: „To je tedy cool.“

„Co je na tom cool?“ vydechla Markéta, aniž by spustila z hranolů oči, natahovala k nim ruce, ale i když se snažila sebevíc, nehnula se z místa.

„Všechno,“ řekl rozjařený Mefistofeles, ale vzápětí zvažněl. Ukázal před sebe a prohlásil s významně zdviženým obočím: „A to se řekne, obyčejný hranol! Čtyřstěn vzniklý průnikem hranolového prostoru a vrstvy určené dvěma různými rovnoběžnými rovinami, jež jsou kolmé k podstavě! Tohle jsou ale Hranoly s velkým H.“

Vedle se ozvalo diskřétní zaklepání a ďábel rychle uklidil Hranoly do seřfu. Markéta vzápětí vystřízlivěla. S tónem pekelníkova hlasu a dvorným úsměvem byl v příkrém rozporu pevný stisk jeho levé ruky, neurvale s ní smýkl a přitáhl si ji k sobě. Pravou rukou ji pevně objal okolo pasu, a jakmile zdvihl levici, v níž jí drtil ruku, ozval se odkudsi valčík. Pro housle a orchestr. Mefistofeles s ní elegantně kroužil pokojem, ale tak, že neustále narážela do nábytku, na třetí dobu vždy nějaká ostrá hrana narazila na choulostivou část jejího těla, nejčastěji

kotník, koleno, nebo se jí něco zabodlo pod žebra. Když si již myslela, že je jedna velká modřina, takže při příštím nárazu bolestí omdlí, hodil s ní neurvale na bílou pohovku uprostřed místnosti, která byla obrácená ke dveřím, před níž se zčistajasna objevila bílá kovová tabule. Pekelník po ní přešel drápem a rázem se na ní objevil nápis načmáraný ledabyle červenou fixou: $A : B = B : (A + B)$.

„Prostuduj si pozorně ten vzorec, podle něj jsou udělané Hranoly, které jsem ti ukazoval,“ vysvětloval, když odcházel otevřít. Cestou se měnil ve staříckého tlouštíka s dobrosrdečným obličejem a červenými tvářičkami. Mohl to samozřejmě udělat najednou, ale schválně si nechal svoje uhlově černé kudrny, které vypadaly na tlouštíkově ohromné hlavě komicky, jako nějaká legrační kožešinová čepička.

Markéta se nebavila, nenávistně se na něj dívala, ale Mefistofeles si toho nevsímal a těsně před dveřmi, jakoby na poslední chvíli, sebou trhl překvapením a rychle si přešel hlavu pravou rukou, takže návštěvě již otevřel s nablýskanou lysinou.

Ve dveřích se objevil mužík, který se před hodinou v kavárně u Karlova mostu domáhal turka: „Pan Lou Armstrong?“

„Pan Václav Wagner, nemýlím-li se,“ zahuhňal pekelník, „a já jsem opravdu Lou Armstrong, alespoň jsem si to vždycky myslel.“

„Vy mluvíte česky?“ divil se příchozí.

„Jakpak bych nemluvil? Vždyt jsem taky Čech jako pole-no,“ lhal pekelník, „do Ameriky jsem přijel jako Ludvík Řimbaba, ale to nikdo neuměl vyslovit.“

Stařík se nechal vést k pohovce, kde si všiml tabule a Markéty, která nevěděla, jak se má tvářit: „Podívejme, máte tady studentku,“ usmál se a chtěl dívku pohladit po hlavě, ale nakonec celý vyčerpaný klesl vedle ní. Byl tak malý, že musel k Markétě vzhlízet, kdysi byl patrně tlustý, ale teď na něm kůže visela, jako by mu byla o tři čísla větší.

„To je Markétka,“ představil ji Mefistofeles, „moje neteř. Novopečená středoškolačka, ale geometrie jí moc nejde, tak jsme si tu trochu povídali.“

Stařec zamžoural na tabuli a potom si nasadil brýle: „Ano, ano,“ pokýval pleší a opět schoval do odřené papírové pouzdra své brýle, které vypadaly jako dva skleněné popelníky: „Copak je vám nejasné, studentko? Tři, kteří jsou dva. Proporční systém o třech veličinách, které jsou vlastně dvě, někdo tomu říká zlatý řez, jiný mysterium svaté Trojice.“

Při slově *mysterium* se Mefistofeles otrásl, zkrřivil tvář a v mžiku zmizel v ložnici. Dveře se samy zabouchly ještě předtím, než se Wagner dostal ke svaté Trojici.

„Zlatý řez je takový poměr délky a výšky, který se rovná jedna ku 0,61803 39887 49894 84820 45868 34365 63811 77203 09179 80576...“ Wagner se zamračil: „Dál už si to nepamatuji, ale ono to není důležité.“

„Co je důležité?“ zeptala se Markéta s očima upřenými na dveře, za nimiž zmizel Mefistofeles.

„Důležité je to, že celý vesmír je založený na jednom jediném čísle, které vyjadřuje tohle číslo, které začíná 0,6. Z čehož vyplývá, že nejen tady na Zemi, ale i na všech ostatních planetách a ve všech ostatních galaxiích znají zlatý řez. A všem se určitě líbí, protože všechny živé bytosti začínají právě tímhle číslem.“ Stařík se zasní: „Johannes Kepler řekl, že geometrie má dva poklady. Pythagorovu větu a zlatý řez, první má cenu zlata, druhý připomíná spíše drahocenný kámen.“

Markéta sraštila čelo: „Drahokam?“

„Ono to vypadá složitě, ale je to vlastně jednoduché,“ usmál se a chvíli se rozhlížel po místnosti. Potom se mu tvář rozzářila dětinskou pýchou a vyndal opatrně z náprsní kapsy krabičku ze světla hnědého dřeva. Muselo být z nějakého exotického stromu, protože když stařík ruku s krabičkou natáhl k Markétě, uhodila ji do nosu nasládlá, trochu štiplavá vůně.

„Neotevírej ji!“ řekl, když viděl, že chce sundat víko, „jde jenom o tvar víka, jehož hrany jsou ve stejném poměru jako hrany obou kratších stran! Dokonalá ilustrace vzorce, který máš tamhle na tabuli, $A : B = B : (A + B)$.“

Aniž si čehokoli všiml, Mefistofeles náhle seděl vedle Markéty a zeptal se: „Dáš mi to?“ Naklonil se k ní ještě a zašeptal: „Potom budeš moci odejít.“

Než stařec stačil cokoliv namítnout, Markéta pokorně podala krabici pekelníkovi, který po ní chtivě chňapnul a podíval se na návštěvníka: „To jste hodný, že jste Markétce dal váš exemplář.“ Potom se znovu podíval na dívku. No tak, říkal jeho zlomyslný pohled, nechtěla jsi jít ven?

„Mohu jít ven?“ zeptala se poslušně dívka a sklopila zahanbeně oči.

„Jistě, Markétko,“ zahlaholil pekelník, blahosklonně k ní přistoupil a dělal, že jí líbá na čelo, „jen se jdi trochu proskočit, ale brzy se vrať.“ Obrátil se na starce: „To víte, děti. Je to radost i starost. Sestra je v nemocnici, nic vážného, ale nějaký čas si tam poleží s bércovými vředy. Proto jsem vlastně přijel, dívka by musela být sama doma, je sice už dost stará, ale nastupuje právě do nové školy, učí se na zdravotnici, jednou z ní určitě bude skvělá sestřička, tak teď bydlí u mne. Je to tak lepší, mám jistotu, že se jí nic nestane. Víte, jak to dneska na světě chodí. Hotové peklo!“

Markéta už byla u dveří, když pekelník zavolal: „Do oběda ať jsi zpátky, budou šunkafleky!“

„Sbohem, studentko,“ zavolal stařec a nervózně pokukoval po krabici v Mefistofelových rukou. Náhle ho něco důležitého napadlo, podíval se dlouze na Mefistofela v převleku za Lou Armstronga a potom na Markétu. „Zastav se u mne zítra, děvče! Na Masaryčce, zeptej se tam na Wagnera.“

Markéta zdvihla nechápavě obočí, stařec se zamračil a potom se rozesmál: „Ale ne. Mezi bezdomovci bys mě nenašla. Mám tam nahoře docela slušné apartmá, lepší než prezident na Hradčanech.“ Smál se, až se za břicho popadal, ale v očích měl strach a neustále pošilhával po Mefistofelovi a hlavně po krabičce, o kterou asi přišel, protože pekelník si ji strčil do kapsy: „Tak zítra přijď, budu tě čekat. A než za sebou zavřeš dveře, podívej se dobře na ten rám! He, he, he,“ křečovitě se zasmál, „taky zlatý řez! Tak zítra, na Masaryčce, přijď určitě.“

Markéta se na rám nepodívala a zabouchla za sebou dveře, že málem vyletěly z pantů. Stála na prázdné chodbě, která voněla drahým nábytkem a čistě vlněným běhounem, jehož tmavě zelený povrch lákal, aby si na něj člověk lehl. Tím spíš, že

se chodbou právě prohnal svěží vzduch, jak někde v hloubi hotelu otevřeli okna dokořán. Teplý a voňavý vánek ji něžně pohladil, jako by ji chtěl utěšit. Byla volná, mohla jít, kam chce, ale neměla z toho ani trochu radost.

[4]

V hotelové hale se v ranním slunci zatřpytily křišťálové lustry, oslnivě se blýsklo zlaté kování a v rohu rudě žhnula nekončná mramorová deska recepčního pultu. Panovalo tu vznešené ticho, protože všechny zvuky tlumily bílé koberce, křesla a pohovky z tmavě zelené kůže. Jestliže dovnitř přece jenom něco z ulice proniklo, dubové obložení stěn a stropu plebejský rámus zušlechtilo. I sebezprotivnější dětské vřeštění tu znělo jako šumění horského potůčku. Markéta si ničeho z té vybrané elegance nevšimla, protože halou prolétla jako kulový blesk, a zastavily ji až otáčivé dveře, do nichž ze všech sil tlačila, aby byla o pár vteřin dříve venku. Třídílné dveře se však pohybovaly hlemýždím tempem, protože zbývajícími výsečemi vcházeli dva mladíci a ten poslední dveře naopak zpomaloval. První šel mladík se psem, který Markétu ráno tak zaujal na Karlově mostě, ale prošli okolo sebe, aniž si to uvědomili. Markéta měla hlavu skloněnou k podlaze a mladík naopak nedočkavě natahoval krk. Jako poslední se loudal Filip s čepicí naraženou tak, aby mu kšilt zakrýval obličej.

Mladík se psem vyhlížel už od dveří muže, který nyní stál u recepcce. Byl to ten, kterého Markéta zahlédla, jak vychází ze dveří apartmánu, v němž se setkala s Mefistofelem. Muž právě okolo stojícímu hotelovému personálu významně ukázal na velkou žlutou obálku ležící na mramorovém pultu. Byl štíhlý, stál s hlavou vztyčenou, ale byl to již stařec s propadlými tvářemi, které nechaly vyniknout orlímu nosu. Starcova vzpřímená silueta byla důsledkem anatomické anomálie; již jako dítě vypadal, jako by spolkl pravítko. Tehdy ve württenberském Knittlingu to byl malý Johannes. Johannes Faust. Ale nikdo se už na něj v Knittlingu nepamatuje, protože to bylo před více

než půl tisíciletím. Nikdo by mu tolik let nehádal a k mladistvému dojmu přispívalo, že se okolo sebe rozhlížel chytrýma černýma očima, které byly přes pokročilý věk stále lesklé, černé jako uhel.

„Ahoj, tati,“ zahlaholil na celou halu mladík se psem, který také přitahoval pozornost, ale ze zcela jiných důvodů než Faust. Na rozdíl od autoritativního vystupování muže, kterého nazýval svým otcem, zaujal naopak nerozhodností. Každou chvíli se bezdůvodně shrbil a klopil oči k podlaze, když se opět narovnal, nervózně těkal pohledem okolo, ale když se na něj někdo zpřímá podíval, rychle uhnul očima. Našlapoval neustále na špičky, jako by se nemohl rozhodnout, jestli vůbec po tomto světě chce chodit.

„Buď zdrav, Davide,“ odpověděl Faust tak tiše, že to mladík nemohl slyšet, ale jeho pes chytře zastříhal ušima. David cestou k recepčnímu pultu dychtivě nasával všechen ten přepych okolo sebe. Laskal se pohledem se vším, co normální hoteloví hosté vůbec nevnímají, nevynechal ani pojízdné stojany na zavazadla. Vypadaly jako zlaté klece obřích papoušků a trpělivě čekaly v rohu na další kožené kufry a blýskavé vaky s kožichy, David je však nepřehlédl a povzbudivě se na hlouček stojanů usmál. Když dorazil k recepčnímu pultu, nechápavě sledoval, jak otec se smrtelně vážnou tváří kvůli něčemu peskuje ředitele hotelu, službu konajícího vedoucího recepce a jeho tři kolegy.

„Tati,“ zatahal jej za rukáv, „za chvíli jsem zpátky, podrž mi, prosím, Nikiho.“

Faust byl zabraný do hovoru s ředitelem a roztržitě k synovi vzhlédl, ale vodítko přece jen převzal, takže David mohl odběhnout na toaletu. Již za několik vteřin toho trpce litoval a neustále si potom lámal hlavu tím, co se tu stalo, a hlavně, proč se to muselo stát právě jemu. Někdo tam za ním musel vběhnout, i když vůbec nic neslyšel a nikoho si nevšiml. Jen za ním zaklaply dveře, někdo ho zezadu popadl, jednou rukou mu zacpal ústa a druhou mu zkroutil ruku za zády tak, že mu bolesti vhrkly slzy do očí. Neznámý s ním neurvale smýkal přes ohromnou umývárnu do prostorné kabinky pro

invalidy, kde ho u záchodu srazil k zemi. Teprve tam mu sundal ruku z úst, ale jenom proto, aby ho bleskurychle uchopil za vlasy a nacpal mu hlavu do nablýskané porcelánové mísy. David nemohl volat o pomoc, ani kdyby chtěl. Neznámý útočník mu totiž brutálně stlačil obličej až těsně k louži namodralé vody, čímž mu dal jasně najevo, že ho může kdykoli utopit.

„Opovaž se jí jenom dotknout a já tě utopím jako kotě,“ zasyčel mu u ucha překvapivě klidný hlas. Na důkaz, že to myslí vážně, mu stlačil hlavu tak, že bolestivě narazil na bělostnou stěnu mísy.

David zuřivě zavrtěl hlavou, protože nic nechápal. Neznámý mu přitiskl obličej ke studenému porcelánu a spláchl. Když voda páchnoucí dezinfekcí odtekla, znovu klidně prohlásil: „Však ty moc dobře víš, koho myslím, ty sráči.“

Vzápětí tlak povolil. David rychle vstal, čehož neznámý využil a zasadil mu prudkou ránu do břicha, až se zlomil v pase, potom ho ještě seshora uhodil do zátylku tak, že se svalil na sněhobílé dlaždice.

[5]

„Co je to s tebou?“ zeptal se Faust mladíka, který hleděl zasmušile do země.

David k němu vzhlédl a pokusil se o úsměv: „Co by se mnou bylo?“

Faust s rukou na klice se na něj udiveně podíval, už se však dál neptal a otevřel dveře do svého apartmá. Jakmile Faust uviděl Mefistofela, který seděl u prostřeného stolu ve výklenku u okna, ihned na syna zapomněl. Pekelník si jeho příchodu nevšiml a četl si dál noviny, nebo to alespoň předstíral a jenom zamával směrem ke dveřím rukou s nakousnutým chlebičkem s roastbiefem a cibulí. Faust mlčky došel ke stolu a na talíř s horkou omeletou, který ležel před pekelníkem, vztekle hodil žlutou obálku. Byla už otevřená a vyklouzl z ní svazek papírů. Byly bílé jako padlý snůh.

Mefistofeles obálku vzal mezi dva prsty a teatrálně ji hodil přes pokoj do koše na odpadky, kam neslyšně zajela: „Chtěl jsem vás trochu pobavit, věděl jsem, že když si budete obálku vyzvedávat, určitě toho využijete k výchově hotelového personálu. Byl jsem u toho, když jste jim výslovně zakázal, aby pro vás přebírali zásilky, na nichž není uvedený odesílatel. Mohu vám to kdykoli dosvědčit.“

„O nic jsem se tě neprosil,“ zabručel vztekle Faust.

„Takový malý žertík a vy se hned čertíte, pane doktore. Já jen, aby bylo veselo...“ řekl s podlézavým úsměvem pekelník.

Jeho slova zanikla v prudkém kašli. David jej v sobě dusil tak dlouho, až dostal ošklivý astmatický záchvat. Donutil jej, aby se posadil na velkou pohovku ve tvaru U stojící uprostřed místnosti. Oba muži se k němu obrátili.

„David mi dělá starosti,“ řekl zachmuřeně Faust, který rázem zapomněl na obálku, která jej tolik rozčílila.

Mefistofeles otráveně vstal, přeskočil bravurně pohovku do stoje spatného, rázně se otočil a poručil mladíkovi, aby si sundal tričko. Přisedl si k němu a přitiskl špičaté ucho hustě porostlé černými chlupy na jeho bledá záda s vystouplými žebry.

„Odkaslej si,“ poručil. David se suše rozkašlal, až se celý roztrásl. Mefistofeles chvíli pozorně poslouchal smršť, kterou to vyvolalo v mladíkových plicích, a potom se napřimil.

„Obleč se,“ řekl a hodil mu tričko tak, aby je David nechytil, takže přistálo u nohou jeho otce. „Nevypadá to zle,“ obrátil se na Fausta, „ale musíte počítat s tím, že změny ročních dob jsou pro astmatiky vždycky nepříjemné. A tady obzvlášť!“ Mefistofeles se zhnuseně podíval z okna. Měli sice nádherný výhled na řeku a na Hrad, ale nad tím vším se právě stahovala temná mračna.

Otec zdvihl tričko a přetáhl je nemotorně synovi přes hlavu.

„Nechceš si se mnou zaběhat?“ zeptal se zlomyslně Mefistofeles obtížně dýchajícího mladíka. „Poběžíme jenom takový malý okruh, přes Mánesův most, nahoru Nerudovkou a potom nazpátek do hotelu,“ škádlil mladíka, který se však jen pohrdavě usklíbl. Pekelník přesto pokračoval ze svojí ložnice, kde se bleskurychle převlékl: „Na Karlově mostě si mů-

žeme zacvičit, bude totiž pořádný liják. Most bude úplně prázdný.“

Vyběhl v joggingové soupravě NIKE a ihned se začal rozvíčovat na velkém perském koberci. Nejprve si protahoval nožní svaly, udělal několik dřepů a potom začal klusat okolo místnosti.

Otec si ztěžka sedl na bílou pohovku vedle syna a obrátil se na Mefistofela: „To mu opravdu nemůžeš pomoci?“

Ten ze zadu elegantně přeskočil pohovku, dopadl sounož a sedl si na druhý konec. Podíval se dlouze na Davida, který seděl se ztrápeným výrazem mezi ním a Faustem: „Momentálně bereš pouze jednou denně Zodiac? Mohli bychom zvýšit dávku, ber jej klidně třikrát denně. A jakmile se zase dostaví dušnost, ihned si foukni Berodual, musíš ho ale pořád nosit s sebou. Říkal jsem ti to už včera!“

Mefistofeles neztrácel při konzultaci čas, natáhl nohy a procvičoval si chodidla. Jen tak mimochodem žaloval otcí: „Zase si ho s sebou nevezal.“

Otec se na syna zamračil a vstal z pohovky, která se začala nepříjemně natřásat, jak Mefistofeles cvičil: „Abych byl upřímný, čekal jsem něco jiného než pilulky. Copak si nedokážeš poradit s banálním astmatem?“ Potom ještě dodal ironicky: „S tvými možnostmi!“

„Ty nejsou neomezené a vy to víte. Na to jsem vás předem upozorňoval. Jinak jsem vám ovšem cele k službám,“ uklonil se uctivě Mefistofeles, ale potom dodal nepokrytě pohrdavým tónem: „...pane doktore.“

V rukou se mu objevil objemný šanon, jehož zažloutlými listy začal neurvale listovat, takže se k jeho nohám každou chvíli snesl utržený roh nebo dokonce celá stránka. Po chvíli fascikl zaklapl, až se z něj vznesl oblak prachu, který si to neomylně namířil přímo k Davidovi, který se znovu rozkašlal. Pekelník ustaraně zavrtil hlavou a fascikl zasunul do mezery ve zrezivělé polici se zbytky bílého emailu, která se odkudsi snesla a s kvílivým skřípáním přistála vedle sedací soupravy. Přejel úřednickým gestem po ohmataných papírových hřbetech, na nichž se opakovalo FAUST, JOHANNES, a vyndal útlý

svazek: „Tady to máme! Prosím, čtete sám, paragraf sedm...“ Když se jeho pán ke čtení neměl, zarecitoval složitou právní formulaci, která zjednodušeně řečeno říkala, že Mefistofeles splní každé přání, které by mohlo přispět k tomu, aby byl klient naprosto šťastný. Bude proto svědomitě pečovat o jeho zdravotní a duševní stav, ale ujednání se nevztahuje na děti počaté zákazníkem po datu podepsání smlouvy.

Faust mávl znechuceně rukou: „To je všechno?“

Mefistofeles teatrálně rozhodil ruce. Svazek smlouvy, z něhož četl, i celá police plná ohmataných šanonů ihned zmizely. „Víte, že jsem vám cele k službám, ale to, co ve smlouvě není výslovně uvedeno, prostě nemohu udělat, i kdybych sebevíc chtěl. Navíc bych chtěl zdvořile připomenout jednu věc.“ Mefistofeles se nadechl, zavřel oči a oddrmolil: „Jestliže vás už celá tato záležitost omrzela, stačí jednoduše říct, že jste šťastný, a budeme to mít oba za sebou. Uf.“

Pekelník se k Faustovi přitočil a zašklebil se podlézavě: „Už mne nikdy nevidíte.“

„A budu se navěky smažit v pekle,“ zabručel Faust.

„Jak je ctěná libost, jako bych nic neřekl.“ Mefistofeles se Faustovi uctivě uklonil až k zemi. Díval se při tom na Davida, uličnický se šklebil a ukazoval mu, že na obou rukou má zkřížený ukazovák a prostředník. Mefistofeles se narovnal a roz táhl tvář do dobráckého úsměvu: „Vždyť já si už život bez vás nedovedu ani představit.“ Vzápětí se zatvářil účastně: „To je starostí, vidíte, pane doktore.“ Tvářil se stále vážně, ale v koutcích úst mu pocukávalo potlačovaným smíchem: „A to se od nynějška chcete tak pečlivě starat o všechny svoje děti?“ Pekelník to již nevydržel a rozchechtal se, potom opět zvažněl a sklonil se k Davidovi: „Víš ty vůbec, kolik má pan doktor synů? Pět set šedesát. Nemluv o dcerách.“

David překvapeně vzhlédl k otci, který položil nemotorně ruku na mladíkovo rameno, aniž by se na něj podíval. Chtěl se ho dotknout, ale protože to bylo vůbec poprvé, kdy se někteřého ze svých dětí tak důvěrně dotknul, ihned se vlastního gesta zalekl. Celý ztuhnul a předstíral, že si synovo rameno spletl s opěradlem pohovky.

Mefistofeles sousoší otce a syna posměšně pozoroval: „Máte zcela pravdu, chlapec je študijní typ, mohl byste z něj mít radost. Ale co čert nechtěl, trochu moc nemocný. Měl jste pět set šedesát synů zdravých jako řípa, z nichž tuším dvacet čtyři žije dodnes. Ausgerechnet právě tenhle mrzáček ve vás probudil otcovské city.“

Faust se neudržel a pevně stiskl Davidovo rameno, chystal se něco říct, ale pekelník ho předešel: „No nic, to jsou ty paradoxy lidské existence. Srdce si holt nenechá poroučet. Já jenom, aby vám ten chlapec... vydržel.“ Lítostivě se podíval na mladíka, ale jeho oči se smály: „Ostatně tady máte ještě Markétu.“

Davidovi bylo, jako by ho někdo bouchl do zad, a chvíli to vypadalo, že se opět rozkašle, ale našťastí se mu podařilo v samém zárodku astmatický záchvat zažehnat. No jistě, ten neznámý šílenec určitě myslel Markétu! Takže to nebyla náhoda, zatímco on na Karlově mostě čekal na nic netušící sestru, byl tam někdo třetí. Někdo ho sledoval, jak vyhlíží Markétu, takže mu bylo jasné, že bude ihned vědět, o koho se jedná, když mu přikáže, aby se k ní nepřibližoval!

Kdo by to mohl být? Někdo, kdo chce Markétu chránit? Ale vždyť musel vidět, že jí David nechce nic udělat. Co když je to naopak? Co když někdo nechce Markétu ochránit, ale naopak jí ublížit? Možná by na něco přišel, ale pekelník právě přiložil obě ruce ke tvářím, vykulil oči a začal hulákat.

„Jak ta vás okouznila, pane doktore, když jste ji tuhle uviděl! To je holka, co? Krev a mlíko. Ta je zdravá až moc. Má to ale háček, že? Ono to s dcerami není tak jednoduché jako se syny, že ano, tatínku? Otcové nikdy nevědí, jak na svoje dcery, všichni jsou z nich úplně bezradní, ale z toho si nic nedělejte, pane doktore. Ty malé vydřidušky umějí otcových slabín dokonale využívat, protože do sebe sají všechno špatné, co o otci jejich matky kdy řekly. Jako houby, pane doktore. Na rozdíl od matek však dcery s otcem nemají slitování. A jak jsou pomstychtivé! Tím spíš, když takový tatínek zmizí ještě předtím, než se dceruška narodí, že?“

„Nech toho,“ řekl Faust otráveně a podíval se na Davida, který mezitím přešel k oknu a díval se ven. Když se Faust chtěl

znovu obrátit k Mefistofelovi, všiml si dobře, že se na okenní tabulce odráží Davidův zamyšlený obličej. „Mlč už konečně!“ obořil se proto na pekelníka.

Mefistofeles měl dnes výbornou náladu, a tak nebyl k zastavení: „Nejhorší je, když takovému tatíčkovi najednou rupne v bedně, dceruška se jmenuje dejme tomu Markéta a tatínek se už vidí, jak se k němu vrhne, obejmeme ho a sladce zašveholí, jak je šťastná, že se tatík vrátil a budou už navždy spolu. Jenže právě tohle dcerušky nikdy neudělají.“

„Přestaň s těmi žvásty!“ rozčiloval se Faust.

Mefistofeles vykulil oči a dal si ruku před ústa, ale pokojem dál zněl jeho hlas, jako by mluvil do nádražního rozhlasu: „Tahle Markétka je navíc tak trochu delikventka. Nechci být špatným prorokem, ale tuhle holku čeká kriminál, jako její matku. Alespoň si pan doktor může být jistý, že je po něm. V té holce se Faustova krev nezapře. Jeden malér za druhým.“

Faust se neudržel a vykročil výhrůžně k Mefistofelovi, který si ho však nevšímal. Pomalu si svlékal joggingový úbor, a když byl zcela nahý, zaujal startovní pozici a zaječel: „Chtěl jsem vám jen dát několik rad do života, ale když není zájem, nebudu se vnucovat!“

Pekelník zašilhal k Davidovi, potom k vedlejšímu oknu a nakonec k Faustovi, načež řekl uctivě: „S dovolením, teď bych si trochu zaběhal. Za předpokladu, ovšem, že si již nebudete nic přát.“

Velké francouzské okno se samo otevřelo a v pokoji to zavonělo blížící se bouřkou, pekelníkovi se rázem rozsvítily oči: „Krása! Už hřmí.“

Rozeběhl se a vyskočil oknem ven.

[6]

Dokořán otevřeným oknem vrazil do místnosti prudký porыв větru, neurvale zalistoval knihou, která ležela na stole před pohovkou, a rozhoupal křišťálový lustr, až zazvonil na poplach skleněnými lístky. Faust vstal, okno zavřel a vrátil se na